

De speulkammeraad.

Mei dink ik waal ens det ik aan ôzzen Harie gen kind heb. D'r wuürt maar ens per daag ein beroep op mich gedaon, as speulkammeraad. Namelik 'saoves as Harie in bed leet um te gaon slaope, mien vrouw haet um dan al duchtig schoën geschroep de gerdiëne zien toe, de kamer is duuster en mam rup:"Pap, de môs kômme." Ik kraos nao binne, knoevel iërs beej vergissing mien vrouw, dink um vervolges aan te treffe in ein laeg bed, pak vergaefs 't kösse in mien erm, stap nog net neet door 't aoep raam nao boéte, zeuk um dan per ôngelök in de wastaofel waobeej hae de kraan baove miene kop aoep dreijt, ik stort mich dan oëtintelik op 't bed wao hae dan toch in leet en knoevel geruume tiéd zien schoon die hae op de plaats haet gelag wao ziene kop huurt te ligge.

Daag veur daag, waek veur waek waas det ein iézersterk lachnummer, zoë meinde ik in miene vaderlikke gedachtegank. Want gister vlak veur 't wasse zei hae inens "zeg pap de môs straks maar neet miër det zeuke doon ik vind 't neet miër zoë leuk". Ik zeg "waorum neet, waat môt ik dan doon?" , "ik weit neet "zaette, "iets gans anders" ôndertösse det mien vrouw um ein groëte wasbeurt goof met as tiédrekke de naegel van hand en veut knippe, zoot ik boéte op 't platje mich de barste te prakkezere waat ik meus doon. Ik veulde mich as eine beroepsclown dae al 10 jaor 't zelfde nummer duit en opens, viëf minute veurdet 't dook opgeit iets gans niejs oét d'n aek môt dreije.

't Zweet leep mich met sträölkes euver de rök. Wie mien zörgzame echtgenote met eine begriëpende maar toch amuzanten blik in de auge, ôzze vers geschroepden Harie nao zien kaemerke brach, zei ik "Laot 't leech vanaovend maar aan".

Ik pakde oét ôzze kleierkas de paarse gewatteerden duster van mien vrouw, deej eine gas streke lippestif op mien gezich en zoot mich ein plestiek majjenaeseimerke op de kop, waat gelökkig mien maot waas.

Zoë schuufelde ik op de huukskes wie ein gek klein menke zien kamer op. Hae zoot rechop, vol verwachting. Hae keek, keek nog ens maar lachde neet, "ik vind d'r niks aan pap" zei hae treurig. Ik ging rechop staon, 't eimerke veel mich van de kop, ik veulde mich vraemp verlaege zoë wie ein kind det kattedwaod oétgehaold haet en op zien knômmels krieg.

"Noow ja....morge baeter", zei ik, "slaop lekker en druim maar van iets leuks"

Ik deej 't leech oét..... me wuürt ald.

Stôm hé

Wiel Hermans Venlo.